

A breg naš ne odmeva, na robini
preleknjen spi ... jelšje le šepeta,
povoden ptič v obzorje lepeta
ko belo jadro na morja modrini.

Pa mimo sela tihotapi cesta,
že zaklonila je dobrava jo,
tja vprek nemirne želje tavajo
gospodo služiti v trda, nemška mesta.

O KRESU OSEMNAJSTEGA

V zelenju, glej, že blede lise,
tenké kot bilo ne bi nič:
tak zajde sivih las kosmič,
ne vemo kdaj, nam v kodre temne.

Odkukale so kukavice,
molčita drozeg in strnad,
samo škrjanec še pomlad
žgoli, viseč v neba vedrinah.

In zrelo solnce najsmelejši
svoj lat poganja nad gore,
a plah že vzdih skoz žita gre
o srpih brušenih in kosah.

Čez čelo padla ti je senca,
razlila v luč se pred teboj:
ni čas tvoj še ... in še te znoj
ovenča zlat na cesti v hladno,

trudno jesen, ko vedno globlje
zaje se v jasni dan ti mrak —
a čuj: zdaj vzbučal je uljnjak
in lipe naše v polnem cvetju!

S L A J Š E K O S T R U P

ODLOMEK IZ ROMANA — F. SOLOGUB

Vsebino romana tvori tragična ljubezen. Ta izzveni — kakor vedno pri Sologubu — v smrtno utrujenost, hrepenenje po Smrti-Osvoboditeljici. Ta odlomek II. dela romana kaže zapuščeno gimnazijko Šanja. Njen ljubimec — Ženjo —, je odšel na gimnazijo v drug kraj. Domenila sta se, da si bosta dopisovala.

Pomladanska noč je prišla in pogledala v okno: — Šanja, spi, ne joči se! — Šanja se je jokala v temi v blazino. Ljubosumno je mislila: — Zdaj se najbrž sprehaja ženečko v Krutogorsku po šumnih, polnih ulicah. Kako mučna je ljubosumnost!

Mesto je veliko, bogato. Koliko gospodičen je tam. Vse so lepe, modne in pametne. Kako se naj z njimi kosa šanjka, preprosto,